

Neznanje o depresiji

MIA BURŠIĆ

MEF ZAGREB, 4. GODINA

SAŽETAK:

Depresija. Pojam koji često čujemo, a tako slabo razumijemo. Studentica sam četvrtne godine medicine, čovjek bi očekivao da znam kako se postaviti prema depresivnom pacijentu, depresivnoj osobi. Ali ne znam. I znam da nisam jedina, da nisam čak ni u manjini. Jednostavno ne znam kako prići pacijentu koji je depresivan, bez obzira na to je li to njegov osnovni problem ili je uzrokovana nekim drugim stanjem, bolešću, s kojim se pacijent teško nosi. Do sada sam odradila pet stručnih praksi, propedeutiku i internu medicinu, ali još nisam doživjela da se neki liječnik posebno brinuo o pacijentovom mentalnom stanju ili da je studentima skrenuo pažnju na to. Sjećam se da mi je jednom prilikom doktorica hematologije rekla da su (Amerikanci, ili tako netko) napravili istraživanje koji specijalisti najslabije prepoznaju psihički bolesnu osobu, a rezultat je bio: internisti. Poražavajući rezultat. Kako doprijeti do pacijenta koji je depresivan ako uopće ne možemo prepoznati da pacijent ima psihički (psihološki, psihijatrijski) problem? Što i kako promijeniti? Jedan bi korak svakako bio osvjestiti članove medicinskog tima da ti pacijenti nisu isključivo problem psihijataru, da su depresivni ljudi- ljudi, i kao takvi imaju 'pravo' bolovati i od drugih bolesti. Da će dio pacijenata koji nam dolazi u ordinaciju činiti i depresivni pacijenti i da se prema njima treba (možda) nešto drugačije odnositi, drugačije im pristupiti i (opet možda) više se brinuti kako će reagirati na priopćavanje loših vijesti. Sigurna sam da će pokušaj da se promjeni način pristupa pacijentu naići na otpor kod dijela medicinskog osoblja, ali što nas se ranije o tome educira, i mi ćemo se lakše prilagoditi.

[HTTP://DX.DOI.ORG/10.17486/GYR.3.2062](http://dx.doi.org/10.17486/GYR.3.2062)